

5) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie czwarte:

Czy klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy w niepełnym wymiarze godzin [czasu pracy] z załącznika do dyrektywy 97/81/WE należy interpretować w ten sposób, że za obiektywną przyczynę można uznać przypadek, w którym strony układu zbiorowego pracy poprzez regulację taką jak opisana w pytaniu czwartym wprawdzie z jednej strony zmiękczyły do powstrzymania pracodawcy od polecenia wykonywania pracy w godzinach nadliczbowych i zagwarantowały, że korzystanie z pracy pracowników ponad umówiony wymiar czasu pracy będzie wynagradzane dodatkiem za pracę w godzinach nadliczbowych, z drugiej strony zmiękczyły jednak także do tego, by zapobiec mniej korzystnemu traktowaniu pracowników zatrudnionych w pełnym wymiarze czasu pracy w porównaniu z zatrudnionymi w niepełnym wymiarze i dlatego postanawiają, że dodatki za pracę w godzinach nadliczbowych będą należne wyłącznie w odniesieniu do godzin przepracowanych ponad ustalony w miesiącu kalendarzowym czas pracy pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu pracy?

(¹) Dyrektywa 2006/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równości szans oraz równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2006, L 204, s. 23).

(²) Wyrok z dnia 26 stycznia 2021 r. (C-16/19, EU:C:2021:64).

(³) Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. 2000, L 303, s. 16).

(⁴) Dyrektywa Rady 97/81/WE z dnia 15 grudnia 1997 r. dotycząca Porozumienia ramowego dotyczącego pracy w niepełnym wymiarze godzin zawartego przez UNICE, CEEP oraz ETUC.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht München
(Niemcy) w dniu 11 marca 2022 r. – SO/Scalable Capital GmbH**

(Sprawa C-189/22)

(2022/C 237/43)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht München

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: SO

Strona pozwana: Scalable Capital GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 82 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że roszczenie o odszkodowanie nie ma charakteru sankcji, zwłaszcza ogólnej lub szczególnej funkcji odstraszającej, także w kontekście określania jego wysokości, lecz roszczenie o odszkodowanie ma jedynie funkcję wyrównawczą i ewentualnie funkcję rekompensaty?
- 2.a Czy przy określaniu wysokości roszczenia o odszkodowanie za szkody niemajątkowe należy przyjąć, że roszczenie o odszkodowanie pełni także funkcję indywidualnej rekompensaty – rozumianej tu jako pozostający w sferze prywatnej poszkodowanego interes polegający na postrzeganiu zachowania powodującego szkodę jako ukaranego, czy też roszczenie o odszkodowanie pełni jedynie funkcję wyrównawczą – rozumianą tu jako funkcja kompensacji doznanych naruszeń?
- 2.b.1. Przy założeniu, że roszczenie o odszkodowanie za szkodę niemajątkową pełni zarówno funkcję wyrównawczą, jak i rekompensaty: czy przy określaniu jego wysokości należy przyjąć, że funkcja wyrównawcza ma pierwszeństwo strukturalne, a przynajmniej pierwszeństwo, które należy postrzegać jako relację reguła-wyjątek, przed funkcją rekompensaty? Czy oznacza to, że funkcja rekompensaty może być brana pod uwagę tylko w przypadku naruszenia umyślnego lub wynikającego z rażącego niedbalstwa?
- 2.b.2. Jeżeli roszczenie o odszkodowanie za szkody niemajątkowe nie pełni funkcji rekompensaty: czy przy określaniu jego wysokości tylko umyślne lub wynikające z rażącego niedbalstwa naruszenia ochrony danych mają dodatkowe znaczenie dla oceny przyczynienia się do powstania szkody?
3. Czy dla rozumienia odszkodowania za szkody niemajątkowe przy określaniu jego wysokości należy przyjąć, że istnieje strukturalna hierarchia lub przynajmniej hierarchia oparta na zasadzie wyjątku od reguły, w którym doznanie naruszenia wynikające z naruszenia danych ma mniejszą wagę niż doznanie naruszenia i bólu związane z uszkodzeniem ciała?

4. Czy sąd odsyłający może, przy założeniu wystąpienia szkody o ograniczonej dolegliwości, zasądzić odszkodowanie, które pod względem materialnym jest niewielkie i tym samym w pewnych okolicznościach może być postrzegane przez poszkodowanego lub generalnie jako symboliczne?
5. Czy dla rozumienia odszkodowania za szkody niemajątkowe przy ocenie jego skutków należy przyjąć, że kradzież tożsamości w rozumieniu motywu 75 ogólnego rozporządzenia o ochronie danych ma miejsce tylko wtedy, gdy sprawca rzeczywiście przybrał tożsamość osoby, której dane dotyczą, tj. podszył się pod nią w jakiegokolwiek formie, czy też kradzież tożsamości polega już na tym, że w międzyczasie sprawcy dysponują danymi, które umożliwiają identyfikację osoby, której dane dotyczą?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 11 marca 2022 r. – TR, UQ/FTI Touristik GmbH**

(Sprawa C-193/22)

(2022/C 237/44)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: TR, UQ

Strona pozwana: FTI Touristik GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 12 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 (¹) z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych należy interpretować
  - a) w ten sposób, że dla oceny prawa do rozwiązania umowy istotne są tylko te nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności, które wystąpiły do momentu rozwiązania umowy,
  - b) czy w ten sposób, że należy uwzględnić również nadzwyczajne okoliczności, które faktycznie wystąpią po rozwiązaniu umowy, ale jeszcze przed zaplanowanym rozpoczęciem imprezy turystycznej (= najpóźniejszy możliwy moment rozwiązania umowy)

W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie lit. a):

- aa) Czy art. 12 ust. 2 dyrektywy 2015/2302 należy interpretować w ten sposób, że podróżny może również powołać się na takie nieuniknione i nadzwyczajne okoliczności w sporze sądowym dotyczącym jego prawa do rozwiązania umowy, które wystąpiły do momentu rozwiązania umowy, ale o których dowiedział się dopiero później?
- 2) Czy art. 12 ust. 2 dyrektywy 2015/2302 należy interpretować w ten sposób, że prawo do rozwiązania umowy bez ponoszenia jakiegokolwiek opłaty nie przysługuje, w przypadku gdy okoliczności, na które powołuje się podróżny, istniały już w momencie rezerwacji i były mu znane?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2302 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie imprez turystycznych i powiązanych usług turystycznych, zmieniająca rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 i dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE oraz uchylająca dyrektywę Rady 90/314/EWG (Dz.U. 2015, L 326, s. 1).